

“Відкривши очі перше про що я подумав це то що я живий, я мати твою живий! Ви ніколи цього не зрозумієте поки самі не переживете. Так, поради можна і потім, але спершу треба перевірити чи все ціле, ноги в порядку руки теж ніяких шрамів нема(він про тіло), хоч це і не попереднє життя перевірити треба було, з головою теж все в порядку. Я вже думав мені кінець, ще і момент такий...! ДЕ КРИСТАЛ?! “

— Якщо ви про мене то я тут. «Сказав голос який був не жіночий і не чоловічий, Лео від таких здавалось звичайних слів неслабо злякався»

— Ти, ти хто? І де ти?!

— Я серце підземелля, ви знайдете мене якщо пройдете глибше в печеру.

— Почекай... як це серце підземелля, тобто той кристал який майже мене вбив це ти?

— Так, але я не пригадую що намагався вас вбити.

— У мене починає боліти гова́ла від кількості питань на які потрібна відповідь. Ти казав чи казала ай байдуже, що в печері, добре зараз буду... мммм ти не можеш, ну незнаю підсвітити прохід чимось?

— Можу, виконую.

«В цей момент печера почала слабко світити, спершу Лео здивувався а коли придивився то зрозумів що світилось каміння. Через деякий час він прийшов в себе і пішов в кінець печери, йшовши йому було важко, деякі речі були не зрозумілі він не знав що зараз буде, але себе заспокоїв бо забагато емоцій іноді може нашкодити. Коли до залу лишалось пару метрів він побачив світло голубе світло, а через деякий час і сам предмен який виділяє це світло. Це був кристал який майже його вбив, кристал літав в центрі залу, через деякий час Лео почав говорити»

— Такс давай відразу дещо зрозумієм ти серце підземелля, і я хочу знати що ти від мене хочеш.

— Ви мій хазяїн, або інакше хранитель. «Лео здивувався, і завмер на деякий час в роздумах»

— Ну добре, я вже почанію потрохи розуміти що мене чекає, як твій хранитель що мені треба робити?

— Ви маєте мене захищати і для цього створити підземелля. «Від такої відповіді Лео здалось що він герой якоїсь фентезі історії, або комікса, бо як інакше це можна пояснити, а відповідь ніяк тому він з цим змирився»

— Еххх, ти можеш відповісти на деякі мої питання?

— Звісно.

— Як я став твоїм хранителем?

— Коли ви мене відновлювали, то випадково лишили частину своєї душі в мені, хоча ця частина була мала, але її стало щоб ви стали моїм хранителем.

“Добре тепер хоч буду знати що з енергією треба по обережніше, інакше пооживляю бозна кого, а потім не знати що з тим робити “ — Так найголовніше питання, чому я маю тебе захищати, від цього мені ніякої користі, і навіть якщо тебе знищать мені від цього ні жарко ні

холодно, хоча... мені трохи інтересно побути хранителем, но бажання не таке аж сильне.

— Ви можете і не бути хранителем, і не захищати мене, тоді перший ліпший монстр або хтось інший може замінити вас, але перед цим убивши вас.

«Лео вшоці подививсі на кристал і відповів» — Але якщо мене не буде і цей як ти казав якись монстр чи ще хтось прийде і тебе знище мені нічого не буде.

— Нажаль це не так, якщо я помру ви тоже помрете, і наоборот.

— Почекай як це, я помру, якщо ти момреш? Кріт того тиж казав що інші можуть мене замінити якщо убють, хоча це точно не варіант.

— Я пожартував, це здається так називається?

— ТВОЮ МАТЬ! НАХЕРА В ТАКІ МОМЕНТИ ЖАРТУВАТИ?! І ЩО ЗА ЗДАЄТЬСЯ ТАК НАЗИВАЄТЬСЯ?!

— Разом з частиною вашої душі, була передана і частина вашої пам'яті, і так була така річ як комедії і жарти, от я і попробував, у мене вийшло?

— Тобто, ти знаєш звідки я?

— Так.

«Лео хотів вже запитати про щось, але швидко передумав і задав інше» — А крім моєї пам'яті що ти ще знаєш?

— Майже нічого, коли я був розбитий вся інформація і пам'ять яка була в мені була, або зникла або пошкоджена, і лишилась лиш базова інформація.

— Зрозуміло, хочу відразу сказати, більше так не робити бо можуть виникнути погані наслідки.

— Добре.

— А тепер давай займемся нашим захистом.

Внимание! Этот перевод, возможно, ещё не готов.

Его статус: перевод редактируется

<http://tl.rulate.ru/book/25016/804461>